

Sygn. akt: I C 282/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Sotko - Polak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Aneta Rozberg

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Bank (...) S.A. w B.**

przeciwko I. P.

o zapłatę

Oddała powództwo.

UZASADNIENIE

Powód **Bank (...) S.A. z siedzibą w B.** pozwem z dnia 30 czerwca 2014 roku domagał się zasądzenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego I. P. kwoty 6.091,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30.06.2015 roku do dnia zapłaty, jak również zasądzenia kosztów postępowania wg norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z powodem umowy z dnia 01 lutego 2012 roku, której przedmiotem była obsługa karty kredytowej. Pozwany który korzystał z karty kredytowej nie spłacił zadłużenia powstałego na karcie. Powód wskazał, iż próba polubownego odzyskania należności nie przyniosła rezultatu (pozew k. 4-5v., 29-31) .

Sąd Rejonowy Lublin -Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny (do którego to sądu pozew został pierwotnie wniesiony) nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn.akt V I Nc-e (...) z dnia 17 lipca 2014 roku uwzględniła żądanie pozwu i orzekł zgodnie z pozwem, zasądzając również kwotę 1.278,39 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz zapłaty k. 6).

Pozwana **I. P.** w dniu 27 stycznia 2015 roku złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wnosząc o wszechstronne wyjaśnienie sprawy, albowiem nie wie czego dotyczy postępowanie i nie otrzymał wcześniejszych wezwań (sprzeciw k. 11v.-12).

Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 16 lutego 2015 roku stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz postanowił przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mrągowie (postanowienie k. 16v.).

Pismem procesowym z dnia 21 lipca 2015 roku pozwany I. P. wniósł o umorzenie postępowania , albowiem w okresie od 29 stycznia 2015 roku do 06 lutego 2015 roku dokonał wpłaty na konto Komornika, regulując całe zadłużenie łącznie z kosztami komorniczymi i odsetkami (pismo – k. 66).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

W dniu 01 lutego 2012 roku została zawarta pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w B., a I. P. umową i krętą kredytową , z przyznanym limitem kredytowym w wysokości 5.000 zł (okoliczność bezsporna, umowa k. 33-39).

Pismem z dnia 29 listopada 2013 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w B. wypowiedział z dniem 29 listopada 2013 roku I. P. umowę kraty kredytowej zawartej w dniu 01.02.2012r., z uwagi na brak spłaty zadłużenia powstałego na karcie. Na dzień 25 listopada 2013 roku zadłużenie wynosiło 5.633,60 zł (wypowiedzenie umowy k. 32).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie – M. B. wszczął przeciwko I. P. postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela Banku (...) S.A. w B. w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny z dnia 17 lipca 2014 roku w sprawie o sygn.akt VI Nc-e 908829/14 , któremu postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 roku została nadana klauzula wykonalności. Postępowanie to toczyło się pod sygn.akt KM 178/15 (pismo Komornika k. 80 i 85). .

W dniu 29 stycznia 2015 roku I. P. dokonał wpłaty na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie – M. B. kwoty 6.122,94 zł tytułem dochodzeni należności w sprawie KM 178/15, kwoty 1.285,79 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie KM 178/15. Następnie w dniu 02 lutego 2015 roku I. P. dokonał wpłaty na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie – M. B. kwoty 2.287,14 zł tytułem dochodzeni należności w sprawie KM 178/15, zaś w dniu 06 lutego 2015 roku dokonał wpłaty kwoty 31,89 zł tytułem spłaty karty kredytowej (powiedzenia wpłaty, k. 67-68, okoliczność niezakwestionowana przez powoda).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie – M. B. poinformował, iż postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 178/15 zostało zakończone wskutek zapłaty całości należności. Wskazał , iż całość dochodzonego roszczenia zastała wyegzekwowana przez Komornika, przy czym wierzycielowi została przekazana kwita 8.110, 23 zł na konto wskazane przez wierzyciela (pismo Komornika k. 80 i 85).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów. Złożone do akt sprawy dokumenty urzędowe w pełni zasługują na wiarę, albowiem zostały wydane przez uprawnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji i nie były przez strony kwestionowane. Korzystają zatem z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Za wiarygodne Sąd uznał także dokumenty prywatne, z uwzględnieniem, że stanowią one jedynie dowód złożenia oświadczenia w nich zawartego. Ich prawdziwość mimo, iż zostały złożone w kserokopiach, nie budziła wątpliwości Sądu, a i żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnianie.

Zgodnie z treścią art. 316§1 kpc wydając wyrok, Sąd bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Na datę zaś zamknięcia rozprawy nie istniało zadłużenie pozwanego wobec powoda, albowiem zostało ono w całości spłacone z związku z prowadzoną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie – M. B. egzekucją sądową w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn.akt VI Nc-e (...) z dnia 17 lipca 2014 roku przez Sąd Rejonowy Lublin -Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny. Kwota zasądzona w/w nakazem zapłaty wraz z odsetkami i zasądzonymi kosztami postępowania została

przekazana przez Komornika wierzycielowi czyli Bankowi (...) S.A. w B.. W tej sytuacji na datę zamknięcia rozprawy pozwany nie posiadał już żadnego zobowiązania wobec powoda, a co za tym idzie powództwo podlegało oddaleniu. Wskazać przy tym należy, iż powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie cofnął powództwa w niniejszej sprawie z związku ze spłatą zadłużenia przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, co uprawniałoby pełnomocnika powoda do żądania zasądzenia kosztów postępowania.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r., I PKN 660/00). Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29.12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 in fine jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków, w szczególności gdy są reprezentowane przez fachowego pełnomocnika.

Pełnomocnik powoda nie wykazał, ażeby ba datę zamknięcia rozprawy pozwany posiadał jakiegokolwiek zadłużenie wobec powoda. Nie zakwestionował również dokumentu urzędowego jakim było pismo Komornika stwierdzające wyegzekwowanie całości należności łącznie z odsetkami i kosztami od pozwanego w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu, wyżej przytoczone argumenty stanowią wystarczającą podstawę dla oddalenia żądania pozwu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.